

Arrest

nr. 109 688 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Luidens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, van Azeri-origine. U bent afkomstig uit Miyaneh. Op zestienjarige leeftijd werd u verliefd op F. S. (...), een meisje op uw school, dat twee jaar jonger was dan u en drie stegen verder woonde. U had geen relatie met haar. U had enkel contact per brief. Uw moeder en haar moeder zijn verre familie van elkaar. Vijf of zes dagen voor u het land verliet, gingen uw ouders naar haar familie om een huwelijksaanzoek te doen. Aanvankelijk stonden uw ouders hier weigerachtig tegenover. Zij was namelijk de enige dochter uit een rijke familie en bovendien nog erg jong. Na een smeekbede van uw kant gingen uw ouders uiteindelijk toch haar familie opzoeken. Zij kwamen echter met lege handen terug thuis. Haar vader had tegen uw vader gezegd dat u zijn dochter uit uw hoofd diende te zetten. Vervolgens stelde F. (...) voor om seks te hebben zodat jullie geen andere keuze zouden hebben dan te trouwen. Daarna zouden jullie kunnen vluchten. U troonde

haar mee naar het appartement van uw zus, enkele straten verder. Uw zus was een week op vakantie. De sleutels lagen bij u thuis. U ontmoette F. (...). Twee à drie uur later vertrok zij. Drie of vier uur daarna belde zij u op. Het was de eerste keer dat jullie over de telefoon spraken met elkaar. Zij maande u aan zo snel mogelijk weg te lopen. U stuurde een vriend naar uw ouders om te zien of zij op de hoogte waren. Een weinig later kwam uw vader naar u toe. Hij sloeg u en vroeg wat u had gedaan. Hij zei dat hij wist wat u boven het hoofd hing nadat u zo een daad gesteld had. F. (...) had thuis verteld wat er gebeurd was in de hoop haar ouders voor voldongen feiten te stellen en alsnog met u te kunnen trouwen. Haar vader had daarop in razernij naar uw vader gebeld. Uw vader drong erop aan dat u in het appartement van uw zus zou blijven tot hij het nodige geld had ingezameld om u naar het buitenland te sturen. De vader van F. (...) had te kennen gegeven dat hij geen klacht zou indienen maar dat hij en zijn vijf zonen u overal zouden zoeken en u zouden vermoorden. Drie of vier dagen later verliet u de woning van uw zus. Om de hoek van uw ouderlijke huis merkte u twee broers van F. (...) op. U zette het op een lopen. U vluchtte naar het huis van uw neef. Hij bracht het nodige geld bij elkaar en bracht u in contact met een smokkelaar. Ongeveer twee jaar en twee maanden geleden verliet u Iran. Op 31 december 2010 werd u gearresteerd in Otranto, Italië. U werd overgebracht naar een opvangcentrum voor minderjarigen. U nam contact op met één van de smokkelaars en zette uw reis verder. De smokkelaars hadden beloofd u naar Engeland te brengen. Zij lieten u echter achter in België. U ondernam zelf nog enkele pogingen om het Kanaal over te steken maar werd telkens onderschept door de politie. Uiteindelijk diende u op 22 april 2011 een asielaanvraag in België in. U vreest gedood te worden door de vader of de broers van F. (...). U bent in het bezit van uw shenasnameh (geboorteboekje).

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u niet meteen na aankomst in België een asielaanvraag indiende. U legde hierover overigens weinig eenduidige verklaringen af. Aanvankelijk stelde u de ochtend na uw aankomst in België asiel te hebben aangevraagd (CGVS, blz. 10). Uit uw administratief dossier blijkt evenwel dat u op 7 maart 2011, op 8 maart 2011 en op 5 april 2011 onderschept werd door de politiediensten van Zeebrugge en van de zone Damme-Knokke Heist. Uw asielaanvraag dateert van 22 april 2011. Bovendien gaf u bij elk van deze drie controles een andere, valse, identiteit op. Hierop gewezen verklaarde u dat u toen twee maanden lang een strijd leverde met uw smokkelaars om alsnog het Verenigd Koninkrijk te bereiken. U zei ook dat u bedoelde dat u uw asielaanvraag liet optekenen de dag nadat de politie u de papieren gaf (CGVS, blz. 10). Ook deze versie is niet overtuigend in het licht van de hierboven opgesomde arrestatiedata. Hoe dan ook, van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij meteen na aankomst in het eerste veilige land, een asielaanvraag indient. Uw nalatigheid en het opgeven van valse identiteitsgegevens zijn nefast voor uw algemene geloofwaardigheid en ondermijnen de ernst van uw vrees.

Verder kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen omtrent uw reisweg. Zo is het weinig aannemelijk dat u op illegale wijze de grens tussen Iran en Turkije zou hebben overgestoken, terwijl u in het bezit was van een geldig Iraans paspoort (CGVS, blz. 7-8). Volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal hebben Iraniërs in het bezit van een geldig paspoort immers geen visum nodig voor een verblijf in Turkije tot 90 dagen.

Voorts is het allesbehalve aannemelijk dat u geen enkel concreet nieuws kon geven over de situatie voor u in Iran na uw vertrek. U beweerde weliswaar dat de familie van F. (...) nog op zoek is naar u en navraag doet naar u. Haar vader zou ooit één keer aan uw vader gezegd hebben dat hij u zelfs zou vinden indien u zich onder een steen verstopte. Gevraagd of uw moeder, met wie u geregeld contact hebt, over concrete aanwijzingen beschikt dat u nog gezocht wordt, antwoordde u ontkennend en zei u dat er niemand meer aan de deur geweest is (CGVS, blz. 6). Gelet op uw verklaringen dat de familie van F. (...) slechts enkele straten van uw ouderlijke huis woont en dat bijna iedereen iedereen kent in Miyaneh, is het hoogst opmerkelijk dat uw moeder geen enkel nieuws kon verschaffen over F. (...) of haar familie (CGVS, blz. 11, 14). In dezelfde optiek is het evenzeer merkwaardig dat ook u niets meer van F. (...) bleek te hebben vernomen na dat ene telefoontje waarin zij u aanraade te vluchten (CGVS, blz. 13, 14). Bijgevolg kan er nog maar weinig geloof gehecht worden aan uw problemen met de familie van F. (...).

Hoe dan ook, u verklaarde herhaaldelijk nooit moeilijkheden te hebben ondervonden met de autoriteiten in Iran (CGVS, blz. 5, 11, 15). U voegde daar nog aan toe dat er momenteel geen gerechtelijke procedure tegen u loopt in Iran (CGVS, blz. 15). Overigens hebt u niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet elders in Iran, bv. in een grootstad zoals Teheran, zou kunnen vestigen om eventuele toekomstige confrontaties met de familie van F. (...) uit de weg te gaan. Uw verklaring dat u zich nergens anders wil vestigen en de woorden van F. (...)’s vader dat hij een machtig man is en u

overall in Iran zou weten te vinden (CGVS, blz. 15), volstaan niet om een intern vluchtalternatief a priori uit te sluiten.

Tot slot kan er m.b.t. uw tatoeages (CGVS, blz. 15-16) opgemerkt worden dat uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat het risico van het dragen van tatoeages in het algemeen niet strafbaar is en dat in de Iraanse strafwet niets vermeld staat over een verbod op tatoeages. Het louter hebben van een tatoeage die niet zichtbaar is voor de autoriteiten leidt niet tot problemen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw shenasnameh toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de artikelen 48/3 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij beroept zich in een tweede middel op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ten slotte roept verzoekende partij in een derde middel de schending in van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De Raad oordeelt dat door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het derde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat de nalatigheid van verzoekende partij – gezien de vaststelling dat zij niet meteen na aankomst in België een asielaanvraag indiende – en het opgeven van valse identiteitsgegevens nefast zijn voor haar algemene geloofwaardigheid en de ernst van haar vrees ondermijnen, meent verzoekende partij dat het feit dat zij onder een valse naam het Verenigd Koninkrijk trachtte te bereiken niet aan de orde is bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Verder betoogt verzoekende partij dat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij niet spontaan in het eerste veilige land een asielaanvraag deed aangezien zij immers de bedoeling had het Verenigd Koninkrijk te bereiken met behulp van een smokkelaar, waarvoor reeds was betaald. Bovendien was verzoekende partij niet op de hoogte van de geploegenheden inzake asielaanvragen en van hetgeen van haar werd verwacht.

2.2.3.2. De Raad is van oordeel dat verwerende partij terecht rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekende partij telkens zij werd onderschept door de politiediensten van Zeebrugge en van de zone Damme-Knokke Heist een andere, valse, identiteit opgaf, daar dit een negatieve indicatie vormt voor de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij.

Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij niet meteen na haar aankomst in België een asielaanvraag indiende, wijst de Raad er vooreerst op dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij deze internationale bescherming inroept van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft. Verzoekende partij heeft dit evenwel nagelaten daar de asielaanvraag van verzoekende partij dateert van 22 april 2011 en zij reeds op 7 maart 2011, op 8 maart 2011 en op 5 april 2011 onderschept werd door de politiediensten. Het argument dat verzoekende partij de bedoeling had het Verenigd Koninkrijk te bereiken is geenszins voldoende om het gegeven dat verzoekende partij niet onmiddellijk internationale bescherming heeft ingeroepen van zodra zij hiertoe de mogelijkheid had, te vergoelijken. Verder is de Raad van mening dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. Het verweer van verzoekende partij dat zij niet op de hoogte was van de asielprocedure en van hetgeen van haar werd verwacht, kan de Raad dan ook niet overtuigen, zeker nu verzoekende partij op zeventienjarige leeftijd niet meer als een *infans* kan worden beschouwd.

2.2.4.1. Daar waar verwerende partij wijst op de onaannemelijkheid dat verzoekende partij op illegale wijze de grens tussen Iran en Turkije zou hebben overgestoken, terwijl zij in het bezit was van een geldig Iraans paspoort, stelt verzoekende partij dat zij dienstplichtig was, en is, en dat zij om deze reden illegaal de grens met Turkije is overgestoken. Verder benadrukt zij dat haar vlucht werd georganiseerd met behulp van een mensensmokkelaar. Daarenboven is verzoekende partij van mening dat de vaststellingen in verband met haar verklaringen omtrent haar reisweg niet dienend zijn bij de beoordeling van haar asielaanvraag.

2.2.4.2. De uitleg van verzoekende partij dat zij illegaal de grens tussen Iran en Turkije heeft overgestoken, ondanks dat zij in het bezit was van een geldig Iraans paspoort, omdat zij dienstplichtig was kan geenszins als een plausibele verklaring worden aanvaard gezien haar verklaringen dienaangaande tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 februari 2013. Door verzoekende partij werd toen het volgende verklaard:

"Ik begrijp u niet goed. Waarom gaat u Iran illegaal verlaten als u uw pp op zak heeft?

Ik had het meegenomen. Je weet maar nooit. Ik kon met mijn pp legaal het land verlaten naar Turkije. Ik heb het niet gedaan omdat de smokkelaar mij het land uitsmokkelde. Ik heb het meegenomen voor het geval ik het nodig zou hebben. Maar ik heb het dan weggegooid.

(...)

Hebt u uw legerdienst gedaan in Iran?

Nee

Bent u ooit opgeroepen geweest?

Nee, ik had nog een jaar tijd om opgeroepen te worden. Ik ben eerder vertrokken." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2013, p. 7-8).

Tijdens haar gehoor geeft verzoekende partij het feit dat zij dienstplichtig was bijgevolg geenszins aan als reden waarom zij illegaal de grens met Turkije is overgestoken. Integendeel, door verzoekende partij werd erop gewezen dat zij nog een jaar de tijd had om opgeroepen te worden. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat de vaststellingen in verband met haar verklaringen omtrent haar reisweg niet dienend zijn bij de beoordeling van haar asielaanvraag, wijst de Raad erop dat ongeloofwaardige verklaringen omtrent de door verzoekende partij afgelegde reisweg een negatieve indicatie vormen voor de

algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij. De verklaringen van verzoekende partij omtrent haar reisweg zijn derhalve wel degelijke relevant.

2.2.5.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat het allesbehalve aannemelijk is dat verzoekende partij geen enkel concreet nieuws kon geven over haar situatie in Iran na haar vertrek en dat er bijgevolg maar weinig geloof kan worden gehecht aan haar problemen met de familie van F., merkt verzoekende partij op dat zij enkel contact heeft met haar moeder, en dit slechts sporadisch. Bovendien is haar moeder oud, heeft ze in haar cultuur weinig inspraak en wenst ze niet met problemen te worden opgezadeld. Hierbuiten heeft verzoekende partij geen contacten met familie, vrienden of kennissen in haar land van herkomst, ook niet met F..

2.2.5.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nergens blijkt dat de contacten met haar moeder sporadisch zouden zijn. Zo verklaart verzoekende partij het volgende:

"Hoe hebt u contact met uw moeder?"

Telefonisch

Belt u haar of zij u?

Van de twee kanten.

Wanneer heeft u haar het laatst gehoord?

Vandaag, net voor het binnengaan van het Commissariaat." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2013, p. 4).

Verder blijkt ook dat verzoekende partij het met haar moeder over haar problemen heeft gehad:

"Heeft van uw moeder begrepen dat u nog gezocht wordt?"

Ja, ze gaan blijven zoeken, ze vragen wel naar mij.

Wie heeft er naar u gevraagd? Wat heeft uw moeder u verteld?

Ze zoeken mij. Die vader is machtig. Hij heeft veel geld. Hij zoekt mij overal, op zijn manier. (...)

U zegt dat u enkel nog contact heeft met uw moeder. Heeft uw moeder aanwijzingen om te zeggen dat u nog gezocht wordt na uw vertrek uit Iran?

Nee, er is niemand aan de deur geweest." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2013).

Gezien de verklaringen van verzoekende partij dat de familie van F. slechts enkele straten van haar ouderlijke huis woont en dat bijna iedereen iedereen kent in Miyaneh (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/02/2013, p.11, 14) is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht motiveert dat de vaststelling dat de moeder van verzoekende partij geen enkel nieuws kon verschaffen, noch over F., noch over haar familie, zeer opmerkelijk is. De argumenten dat haar moeder oud is, dat ze weinig inspraak heeft in haar cultuur en dat ze niet met problemen opgezadeld wil worden, volstaan niet deze opmerkelijke vaststelling in een ander daglicht te stellen. Volgens de verklaringen van verzoekende partij leek de vader van F. immers vastberaden om verzoekende partij te vinden en te vermoorden (*"De vader van F. (...) had te kennen gegeven dat hij en zijn vijf zonen mij overal zouden zoeken en mij vermoorden. (...)"* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2013, p. 13)). Het is dan ook bevreemdend dat de moeder van verzoekende partij, die slechts enkele straten verder dan de familie van F. woont, gedurende al die tijd niets heeft gehoord van de familie van F., of van F. zelf. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.6.1. Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij het niet aannemelijk heeft gemaakt waarom zij zich niet elders in Iran zou kunnen vestigen om eventuele toekomstige confrontaties met de familie van F. uit de weg te gaan, stelt verzoekende partij dat de vader van F. een man is met voldoende macht en geld om verzoekende partij te zoeken, waardoor haar veiligheid geenszins gegarandeerd was in Iran. Verzoekende partij beschikt derhalve niet over een intern vluchtalternatief.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschafte uitleg herhaalt. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 februari 2013 immers als volgt:

"Zou u zich niet elders in Iran kunnen vestigen om problemen met de familie van F. (...) te vermijden?"

Nee, ik wil niet leven in Iran. Ik kon nergens anders naar toe.

(...) Waarom kon u nergens anders naar toe?

Omdat ik het zelf niet wil

(...) Waarom wilde u dat niet?

De vader had gezegd dat hij geld en macht had, en dat hij mij overal in Iran zou vinden." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2013, p. 14-15).

Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat deze verklaring niet volstaat om een intern vluchtalternatief *a priori* uit te sluiten. Het herhalen van dezelfde uitleg, biedt derhalve geen soelaas. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij louter met bovenstaand argument in gebreke blijft. Verzoekende partij kan niet aannemelijk maken waarom de vader van F. er per definitie door zijn macht zou in slagen haar in een miljoenenstad als Teheran te traceren. Ten slotte wijst de Raad erop dat de motieven van de bestreden beslissing als geheel moeten worden gelezen en niet als aparte componenten die elk afzonderlijk deze beslissing dragen.

2.2.7.1. Waar verwerende partij omtrent de tatoeages van verzoekende partij erop wijst dat het dragen van tatoeages in het algemeen niet strafbaar is en dat het louter hebben van een tatoeage die niet zichtbaar is voor de autoriteiten niet tot problemen leidt, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat dit slechts ter aanvulling door haar werd aangehaald en dat dit geen verband houdt met de door verzoekende partij ingeroepen vrees. Verwerende partij kan hieruit dan ook geen negatieve argumenten putten om haar weigeringsbeslissing te motiveren.

2.2.7.2. De Raad stelt dienaangaande vast dat verwerende partij ter volledigheid – naast het door verzoekende partij aangebrachte asielrelaas – toetst of het dragen van tatoeages aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verwerende partij beslist vervolgens terecht dat het loutere feit dat verzoekende partij tatoeages heeft op zich niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij spreekt deze bevinding *in concreto* niet tegen.

2.2.8.1. Verder stelt verzoekende partij dat daar waar verwerende partij zou suggereren dat zij aangifte zou moeten doen bij haar autoriteiten teneinde bescherming te krijgen tegen de vader van F., verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat verzoekende partij dan zou moeten toegeven dat zij een strafbaar feit heeft gepleegd, namelijk buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen, waarvoor zij de doodstraf zou kunnen krijgen.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij nergens in haar bestreden beslissing suggereert dat verzoekende partij aangifte zou moeten doen bij haar autoriteiten teneinde bescherming te krijgen tegen de vader van F.. Door verwerende partij wordt het volgende gemotiveerd: "*Hoe dan ook, u verklaarde herhaaldelijk nooit moeilijkheden te hebben ondervonden met de autoriteiten in Iran (CGVS, blz. 5, 11, 15). U voegde daar nog aan toe dat er momenteel geen gerechtelijke procedure tegen u loopt in Iran (CGVS, blz. 15).*". Verwerende partij suggereert hiermee niet dat verzoekende partij een aangifte zou moeten doen bij haar autoriteiten teneinde bescherming te krijgen tegen de vader van F.. Wel dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, gezien zij geen problemen kent met de Iraanse autoriteiten, het niet aannemelijk kan maken dat – indien er al geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, *quod non* – zij niet over een intern vestigingsalternatief beschikt.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij erop wijst dat eerwraak voorkomt in Iran, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.10. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de vaststelling dat verklaringen over een gedeelte van het relaas onaannemelijk zijn, niet noodzakelijk betekent dat ook de rest van het asielrelaas ongeloofwaardig is, is de Raad van oordeel dat *in casu* op voldoende wijze werd vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, gezien het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij geen enkel concreet nieuws kon geven over haar situatie in Iran na haar vertrek, dit terwijl zij nog contact heeft met haar moeder en zij bovendien verklaard heeft dat de familie van F. slechts enkele straten van haar ouderlijke huis woont en dat bijna iedereen iedereen kent in Miyaneh. Bovendien, zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, *quod non*, heeft verzoekende partij het niet aannemelijk gemaakt dat zij zich niet elders in Iran zou kunnen vestigen, zeker daar zij nooit moeilijkheden heeft ondervonden met de autoriteiten in Iran.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om

aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 57/7bis van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend met de familie van F.. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12.1. Verzoekende partij betoogt dat uit de beslissing kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op waarschijnlijkheden en vermoedens, daar meermaals gesteld wordt dat “*het merkwaardig is dat*” of dat “*er vragen kunnen gesteld worden bij*” of dat “*het is niet aannemelijk dat*”, doch dat nergens zwart op wit gesteld wordt dat bepaalde beweringen foutief zijn. Aldus neemt verwerende partij een beslissing op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden, waarmee wordt ingegaan tegen het beginsel van de rechtszekerheid en de motiveringsplicht, zo besluit verzoekende partij.

2.2.12.2. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt. De Raad merkt op dat, zoals reeds gesteld, de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan worden afgeleid uit tegenstrijdige, vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. *In casu* kon verwerende partij terecht uit de verschillende *in concreto* aangeduide incoherenties en onaannemelijkheden – waarbij verwerende partij het nooit heeft over vermoedens of hypothetische waarschijnlijkheden – betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om de verschillende motieven in de bestreden beslissing desbetreffend te weerleggen. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien hoe het rechtszekerheidsbeginsel zou kunnen geschonden zijn door op basis van het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas te beslissen tot de weigering van de status van vluchteling.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien aan haar voorgehouden problematiek geen geloof kan worden gehecht en, indien al geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen, *quod non*, verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet elders in Iran zou kunnen vestigen.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 13 februari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Azeri en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de

asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT